

РЕШЕНИЕ

№ 3525

гр. София, 02.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **153** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 39406 от 30.12.2019 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от А. П. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], обл. Софийска, [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.4, кант.26, чрез адв. М. Т. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 7033 от 22.12.2019 г. издадена от А. С. С. към СДВР, отдел „Пътна полиция“ на длъжност младши автоконтрольор, група 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която за извършени от водача и собственик на МПС А. П. Л. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че не е извършил твърдяното нарушение, тъй като към момента на проверката не е управлявал собственото си МПС, което било с изключен двигател и заключено, не се е намирал в превозното средство, а в близост до колата. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведеното на 02.06.2020 г. открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия, адв. Т., поддържа жалбата и наведените в нея доводи за незаконосъобразност на акта.

Ответната страна - А. С. С., на длъжност младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, счита жалбата за неоснователна.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 7033 от 22.12.2019 г., издадена от А. С. С. на длъжност младши автоконтрольор, група 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР - е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Били отнети като доказателства : СУМПС №[ЕИК], контролен талон № 5551655, СРМПС:[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 75531 от 22.12.2019 г., че по данни на свидетел очевидец К. Я. Я., на 22.12.2019 г., около 23:00 часа в [населено място] по ул. А. Б. с посока на движение ул. Бели Д. към ул. Х. С., на [улица] водачът А. П. Л. управлява собствения си л.а. „Фолксваген Пасат“, с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта 2.79% промила, установено с техническо средство тип Дрегер за алкохол № 0223, проба № 1193 взета в 23:01 ч. В АУАН било посочено, че на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 0058287.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по – горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл.5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Срещу АУАН от страна на водача на МПС Л. е депозирано възражение с вх. № 433200 – 148253 от 26.12.2019 г., в което е посочено, че извършената му проверка била извън МПС, което не е управлявал към момента на проверката по посочените във възражението обстоятелства.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

Като доказателства по делото са приобщени още следните писмени документи: сведение на К.Я., докладна записка от 23.12.2019 г. от Л.Н. и В.Ф. относно посетен сигнал, справка за нарушител/водач А. Л., с последно отразени действия към 24.09.2019 г. и с посочени съставени срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадени въз основа на тях НП, както и издадени срещу водача заповеди за прилагане на ПАМ .

Представени са по делото и талон за медицинско изследване № 0058287; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози, както и протокол за химическо изследване за определяне на концентрация на алкохол в кръвта № 861 от 23.12.2019 г., от които е видно, че в изпратените за изследване проби кръв взети от А.Л. се доказва наличието на етилов алкохол 2.12% промила.

Видно от заповед № 81213 – 1524 от 09.12.2016г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т.9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция

„Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка с горната заповед по делото е представена и заповед № 513з – 1618 от 26.02.2018г. /л.29 от делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, т.4, т.5, буква „а“ и т.6 от ЗДвП, като това са държавни служители на отдел „Пътна полиция „ при СДВР - полицейски органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи.

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията по чл. 146.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка (ПАМ). По смисъла на чл.171, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те не са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административния орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Фолксваген Пасат“ с рег. [рег.номер на МПС], А. Л., управлявал л.а. с наличието на алкохол в кръвта над 0,5%, с което е нарушил чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС при наличие

на алкохол в кръвта над разрешенния размер на концентрация. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващия, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл.171, т.1, б. „б“ ЗДвП хипотези, а именно - управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му. Преди издаване на заповедта за прилагане на ПАМ административният орган следва да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая – както е регламентирано в чл. 35 от АПК и както изисква принципът за законност - чл. 4, ал. 2 от АПК и принципът за служебното начало в административния процес – чл. 9, ал. 2 от АПК.

В настоящия случай това не е сторено от страна на административния орган. Нормата въз основа на която е наложена ПАМ, както бе посочено по – горе в конкретна хипотеза е тази по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвиждаща временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Действително от събраните по делото писмени доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност се установява, че жалбоподателят е имал концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно 2,12 % като това се потвърждава и от приобщения към делото доказателствения материал, а именно - протокол за химическо изследване за определяне на концентрация на алкохол в кръвта № 861 от 23.12.2019 г. Следва да се посочи обаче, че това обстоятелство не е спорно и по делото.

Спорът по делото е концентриран върху въпроса управлявал ли е А. Л. собственото си МПС при наличието на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, като отговорът на този въпрос в случая не е изяснен от страна на административния орган. Нито в АУАН, нито от другите събрани по делото доказателства и приобщени такива с административната преписка, не се установява жалбоподателят да е управлявал към момента на извършване на проверката притежаваното от него МПС, което се потвърждава и от докладната записка на В. Ф., в която сочи, че след пристигане на мястото по подадения сигнал, жалбоподателят стоял върху предния капак на лекия си автомобил заедно с приятелката си. Доводи в обратната насока се съдържат единствено в подадения сигнал от лицето К.Я., по повод на който е извършена проверката, но същите не са подкрепени от останалите доказателства по делото.

Следва да се посочи също така, че от страна на административния орган не са били взети предвид и възраженията депозираните от оспорващия срещу АУАН.

Ето защо, съдът намира, че административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая. В случаите на прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП , административният орган не е обвързан само с данните установени при проверката, следвало е с оглед на постъпилото възражение и представените към него доказателства, служебно последният да изясни управлявал ли е водача провереното МПС и то при наличието на концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 36, ал. 1 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събрани други доказателства.

С оглед на изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал.1 от АПК, съдът намира за основателно своевременно направеното искане за присъждане на разноски, като ответникът следва да заплати на жалбоподателя сумата от 510 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса и 500 лева за адвокатско възнаграждение. Възражението на ответника за прекомереност на адвокатското възнаграждение съдът намира за неоснователно с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба №1/2004 год. За минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. П. Л., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19 – 4332 – 00978 от 22.12.2019г., издадена от А. С. С. на длъжност младши автоконтрольор, група 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която за извършени от водача и собственик на МПС нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – до решаване на въпроса за отговорността му, временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца на ППС „Фолксваген Пасат“ с рег. [рег.номер на МПС] .

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: